

ΝΑ ΕΙΣΟΥΝ ΑΦΡΟΣ...

Νά εισουν αφρός, νά εισουν άχνός,
νά εισουν μιὰ δροσατμίδα,
νά μὴν εἶχες κορμάκι σου
μηδ' ὅσην ἔχω ἐλπίδα
νά τ'άγκαλιάσω μιὰ φορὰ
μὲ τρόμο μὴν τὸ λυῶσω
τ'άνάερο τὸ κορμάκι σου
σὲ ἀφρό, σὲ ἄχνό, σὲ δρόσο...

Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΘΛΙΨΗ

Ψυχή, ποὺ πῆρες σύντροφο τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη,
πὼς λαχταρᾷς τὸ θλιβερὸ τοῦ χινοπώρου δεῖλι,
τὴν ὥρα, ποὺ τὸ κλάμα τῆς ἀργῆ ἢ βροχῆ θὰ στείλῃ
καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ πρόσωπο νέφη θὰ τῷχουν κρύψει !

Ὅ,τι μὲ τὸ παράπονο καὶ μὲ τὴ λύπη μοιάζει
τὸ ἀναζητᾷς νὰ τὸ χαρῆς σὰν ἀκριβὴ χαρά σου
τοῦ γκιώνη ὁ θρῆνος, τὸ ἀλαφρὸ μουρμούρισμα τοῦ δάσου
θαρρεῖς, πὼς εἶναι μίλημα κρυφὸ, ποὺ σοῦ ταιριάζει.

Τὴ θλιβερὴ ποθεῖς φωνή, ποὺ σιγολέει τὸ κῦμα
στὴν ἀμμουδιά, τῶν καλαμιῶν τῆς λίμνης τὸ τραγοῦδι,
τὸ στέναγμα, ποὺ ὅταν κοπῇ θ' ἀφίσῃ τὸ λουλούδι,
τὸ δάκρυ, ποὺ κυλάει πικρὸ σ' ἀγαπημένο μνημα.

Ψυχή, ποὺ κάθε θλιβερὸ καὶ πονεμένο σμίγεις
κι ὅλο θαρρεῖς, πὼς σοῦ μιλεῖ βαθιά ἡ ψυχὴ τῆς πλάσης,
πὼς λαχταρᾷς τὸ ἀνθρώπινο τὸ δάκρυ ὅλο νὰ μάσης
κι ἀπ' τὴ ζωὴ σὰν θλιβερὸ παράπονο νὰ φύγῃς !

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ